

Evangelí del dimecres de la setmana XXVIII de durant l'any: Rectitud d'intenció

Evangelí i comentari del
dimecres de la setmana XXVIII
de durant l'any. “Ai de vosaltres,
que sou com sepulcres que no
es veuen, i la gent, sense saber-
ho, hi passa pel damunt!”. El
Senyor ens anima a ser humils;
a manifestar el que som i com
estem, per poder ser guarits.

Evangelí (Lc 11, 42-46)

Però ai de vosaltres, fariseus, que pagueu el delme de la menta, de la ruda i de qualsevol llegum, però deixeu de banda la justícia i l'amor de Déu! Havíeu de complir això, sense passar per alt allò altre.

Ai de vosaltres, fariseus, que us agrada d'ocupar els primers seients a les sinagogues i que la gent us saludi a les places!

Ai de vosaltres, que sou com sepulcres que no es veuen, i la gent, sense saber-ho, hi passa pel damunt!

Un mestre de la Llei li digué:

—Mestre, amb això que dius ens ofens també a nosaltres.

Jesús respongué:

—Ai de vosaltres també, mestres de la Llei, que feu portar a la gent càrregues insuportables, però

vosaltres no les toqueu ni amb un sol dit!

Comentari

Ens diu l'Evangelí segons sant Joan que Jesús veia als cors de les persones que el seguien o lloaven, i que sabia si realment hi creien o no. En totes les nostres accions hi ha una cosa que es veu i una cosa que no es veu, una cosa que queda oculta als ulls dels homes: les nostres intencions i desitjos, allò que ens mou i allò que busquem. Per això, tots som capaços d'entendre perfectament de què està parlant Jesús a l'Evangelí d'avui. No podem dir que les seves paraules vagin adreçades a un altre, però no a nosaltres. Perquè, fins i tot malgrat tenir grans i nobles desitjos, per ventura no admetrem que de

vegades hem obrat simplement per quedar bé davant els que ens veien?

Jesús parla de la justícia i de l'amor de Déu. Semblen paraules senzilles i clares. Però les realitats a què es refereixen són molt profundes. Perquè la justícia de Déu no es redueix a allò que nosaltres entenem per justícia. Ni l'amor de Déu no és com el nostre amor, tan fràgil i limitat. Jesús retreia aquells homes “savis” que no coneixien la Llei, ja que la seva essència era la justícia i l'amor, i això era precisament el que no vivien.

Tant de bo les nostres obres sempre sortissin d'un cor desitjós de justícia i ple d'amor de Déu! Això vol dir que les obres que realment serveixen per a la vida i que transformen el món són les que surten d'un cor que vol ser sant. La justícia de Déu és constància en les promeses, perseverança en l'amor, misericòrdia

eterna. El Senyor ens anima a ser humils; a manifestar el que som i com estem, per poder ser guarits; a estimar com ens agradaria ser estimats; a no exigir a altres coses que nosaltres no estem disposats a fer. L'orgull i el fingiment són com un mur que repel·leix la gràcia. A més, de res ens servirà de cara a l'altra vida semblar irreprotxables davant dels homes si realment no desitgem i intentem ser-ho, perquè allò que mira i pesa Crist, que és el qui ens jutjarà al seu dia, són els cors.

Juan Luis Caballero // Photo:
Jessica da Rosa - Unsplash

durant-lany-rectitud-dintencio/
(11/03/2026)